

A Juanjo Cárdenas Ballestero, *in memoriam*

Xavier Vilella Miró

Amb les ulleres de sol sempre més amunt del front, un somriure als llavis, la mirada intel·ligent, sincera i animada...

Si mai no vaig observar una de les seves classes del tercer cicle de primària, us heu perdut una lliçó pràctica magistral de com s'ha d'ensenyar. Era un magnífic professor d'aula, un mestre, que posava a treballar tots els alumnes de la classe, del primer a l'últim. Tant li feia que fos un gitanet enjogassat com un morenet morrut, un noieta de família xinesa com una noia embolicada en un xador, o un terrassenc «de tota la vida»: quan ell donava el senyal, totes, tots es posaven en marxa, especialment quan tocava matemàtiques. Jo no el vaig veure mai cridar o renyar —potser sí que alguna vegada ho feia, però mai en les diferents ocasions que el vaig observar treballant—: no li calia. Quan es tractava de fer un treball en equip, el seu alumnat col·laborava de bon grat, amb eficiència, sense necessitat d'estructurar gaire el treball, perquè aconseguia un ambient de recerca, una veritable comunitat d'indagació a l'aula, en la qual la curiositat, la imaginació i el pensament crític es desenvolupaven dia a dia.

Ens vam conèixer fa molts anys en una formació intensiva única que va organitzar el desaparegut Programa d'Informàtica Educativa (PIE) a la Universitat Laboral de Tarragona. La convivència dels participants durant els quinze dies que vam estar tancats en règim de quasi internat va facilitar que apareguessin llaços basats en interessos comuns, més enllà de la tecnologia, que a poc a poc s'anaven convertint en amistat. Aquests interessos compartits i la coincidència en propostes per afrontar els reptes educatius del moment ens van dur a crear el Grup F9 de Videojocs i Educació, amb la Lluïsa, l'Antònia, el Manel, el Jose, la Begoña, ell i jo, i al cap dels anys vam produir tres llibres i centenars d'articles i fitxes didàctiques sobre aquest tema, així com un bon nombre de formacions del professorat per difondre el que els videojocs podien aportar a l'ensenyament en les nostres aules. L'interès per les matemàtiques ens va unir encara més, i disposar d'una organització com APaMMs ens va permetre trobar-nos amb altres companys i companyes i desenvolupar una activitat constant en favor de l'educació matemàtica. Ens trobàvem còmodes treballant en equip i vam compartir moltes formacions del professorat en més de vint-i-cinc centres de diferents comarques i indrets de Catalunya, i algunes per l'Estat espanyol.

A mi m'agradava molt treballar amb ell. Tenia idees pròpies i les defensava amb energia, aportant al seu voltant noves maneres d'encarar vells problemes; però, alhora, reconeixia sense embuts quan l'havies convençut i tenia l'habilitat d'incorporar allò nou al seu discurs.

En sabia molt, de pedagogia, i insistia que a la facultat va tenir alguns bons mestres que el van fer bon alumne. Era capaç de destil·lar el bo i millor de la seva llarga experiència per incorporar-ho a les seves teories, amb t minúscula, de què parla la pràctica reflexiva, de la

qual era un defensor i divulgador: sempre millorar el treball a l'aula, però sempre a partir de l'anàlisi de la pròpia pràctica i del treball en equip del professorat.

En Juanjo era una bona persona, un gran amic dels seus amics, un bon conferenciant, sempre disposat a treballar, a exercir un càrrec sense remuneració, a administrar un web o un bloc, a aportar el seu esforç per organitzar una jornada, un concurs, un congrés, o per ajudar des d'on podia l'associacionisme del professorat de matemàtiques, especialment des d'APaMMs i la FEEMCAT.

El Juanjo ens va deixar de manera sobtada el passat 10 de gener. El trobarem molt a faltar...